

6. Поширити практику укладання прозорих угод між інвесторами та владою щодо взаємних зобов'язань у сфері конкурентної поведінки бізнесу та конкурентної політики держави на певних ринках на визначений період часу.

7. Сформувати довгострокову програму державного та змішаного інвестування в розвиток телекомунікаційної, транспортної та енергетичної інфраструктури. Аналіз надходження іноземних інвестицій в Україну свідчить, що на сьогодні ця молода незалежна держава ще не створила належної бази для залучення капіталів з-за кордону. Тому найважливішими умовами залучення ПІ є стабілізація макроекономічного середовища, а також удосконалення законів і нормативних актів. Але, водночас, дані питання не можуть бути розв'язані без загальної соціально-економічної стабілізації в країні.

Література

1. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 16 вересня 1991 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 47. – Ст. 287.

2. Боднар І. Проблеми залучення іноземних інвестицій в Україну на сучасному етапі / І. Боднар // Регіональна економіка. – 2009. – № 4. – С. 62-70.

3. Івахненко І. Інвестиційна діяльність в Україні: сучасний стан та можливості її активізації / І. Івахненко // Інвестиції: практика та досвід. – 2010. – № 2. – С. 7-9.

УДК 657.422.4 (043.2)

Бойко В. І., студент,
Юридичний інститут
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шишка Р. Б., д.ю.н., професор

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ ЦІННИХ ПАПЕРІВ В УКРАЇНІ

Аналізуючи ті процеси, які сьогодні відбуваються на вітчизняному ринку цінних паперів (далі – РЦП), варто зауважити, що саме дієвий управлінський механізм державного регулювання, який забезпечує дотримання інтересів усіх учасників фондового ринку, зниження їх підприємницьких ризиків, є запорукою успішного його розвитку.

З метою реалізації єдиної державної політики у сфері випуску та обігу цінних паперів, створення умов для ефективної мобілізації та розміщення суб'єктами господарювання фінансових ресурсів з урахуванням інтересів суспільства та захисту прав учасників фондового ринку здійснюється державне регулювання ринку цінних паперів [1, ст.166].

Держава регулює діяльність завдяки правовим інструментам, що передбачає застосування різних заходів адміністративного й економічного характеру, визначаючи, насамперед організаційну та управлінську структури, порядок і принципи функціонування ринку цінних паперів.

Згідно чинного законодавства, державне регулювання ринку цінних паперів – це здійснення державою комплексних заходів щодо упорядкування, контролю, нагляду за ринком цінних паперів та їх похідних та запобігання зловживанням і порушенням у цій сфері.

Державне регулювання ринку цінних паперів здійснюється з метою:

- реалізації єдиної державної політики у сфері випуску та обігу цінних паперів та їх похідних;
- створення умов для ефективної мобілізації та розміщення учасниками ринку цінних паперів фінансових ресурсів з урахуванням інтересів суспільства;
- одержання учасниками ринку цінних паперів інформації про умови випуску та обігу цінних паперів, результати фінансово-господарської діяльності емітентів, обсяги і характер угод з цінними паперами та іншої інформації, що впливає на формування цін на ринку цінних паперів;
- забезпечення рівних можливостей для доступу емітентів, інвесторів і посередників на ринок цінних паперів;
- гарантування прав власності на цінні папери;
- захисту прав учасників фондового ринку;
- інтеграції в європейський та світовий фондові ринки;
- дотримання учасниками ринку цінних паперів вимог актів законодавства;
- запобігання монополізації та створення умов розвитку добросовісної конкуренції на ринку цінних паперів;
- контролю за прозорістю та відкритістю ринку цінних паперів [2].

Таким чином державне регулювання в широкому сенсі виражається у встановленні державою загальних правил поведінки учасників суспільних відносин, їх коригування залежно від зміни умов. Його суб'єктами можуть бути законодавчі органи, органи вищої влади, певний вплив мають і судові органи [5]. У вузькому розумінні державне регулювання – це одна з функцій державного управління, суть якої – встановлення певних правил (норм), якими повинні керуватися господарюючі суб'єкти (причому як державні, так і недержавні) [6, с. 14-15].

Основним органом, який здійснює державне регулювання ринку цінних паперів є Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку (далі – Комісія). Вона є центральним органом державної виконавчої влади, який забезпечує реалізацію єдиної державної політики щодо цінних паперів і

функціонування фондового ринку в Україні. Інші органи державної влади здійснюють контроль за діяльністю учасників ринку цінних паперів у межах повноважень, визначених законом.

Основними завданнями Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку є:

- формування та забезпечення реалізації єдиної державної політики щодо розвитку та функціонування ринку цінних паперів і їх похідних в Україні, сприяння адаптації національного ринку цінних паперів до міжнародних стандартів;

- координація діяльності державних органів з питань функціонування в Україні ринку цінних паперів та їх похідних;

- здійснення державного регулювання та контролю за випуском і обігом цінних паперів і їх похідних на території України, додержання вимог законодавства в цій сфері;

- захист прав інвесторів шляхом застосування заходів щодо запобігання і припинення порушень законодавства на ринку цінних паперів, застосування санкцій за порушення законодавства в межах своїх повноважень;

- сприяння розвитку ринку цінних паперів,

- узагальнення практики застосування законодавства України з питань випуску та обігу цінних паперів в Україні, розроблення пропозицій щодо його вдосконалення.

Таким чином державне регулювання, ринку цінних паперів в Україні здійснюється за допомогою правових, економічних і соціальних заходів. Розробка державою нормативних актів, положень, заходів, що учиняють безпосередній вплив на діяльність суб'єктів фондового ринку відноситься до прямого державного регулювання ринку цінних паперів в Україні. Основними елементами державного регулювання ринку цінних паперів є створення єдиної правової основи для функціонування фондового ринку; контроль за їхньою роботою з боку державних органів; ліцензування діяльності бірж й учасників біржової торгівлі; встановлення відповідної системи оподаткування.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 березня 2003 року № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст. 144.

2. Про державне регулювання РЦП в Україні: Закон України від 30 жовт. 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 51.

3. Алехин А. П. Административное право Российской Федерации / А. П. Алехин, А. А. Кармолицкий, Ю. М. Козлов. – М. : Зерцало, 1996. – 540 с.

4. Берлач А. І. Біржове право України: [навч. посіб.]. / А. І. Берлач. – К.: Університет «Україна», 2008. – 316 с.

5. Кологойда О. В. Правове регулювання фондового ринку України : [навч. посіб.] / О. В. Кологойда– К. : Юрінком Інтер, 2008. – 320 с.

6. Рябченко О. П. Державне управління економікою України (адміністративно-правовий аспект): дис. доктора юрид. наук: 12.00.07 / О. П. Рябченко. – Х. , 2000. – 466 с.

7. Хаманева Н. Ю. Проблеми адміністративно-правового регулювання економічних отношений на современном етапе / Н. Ю. Хаманева // Административное право и процесс. – 2009. – № 5. – С. 13-16.

УДК 346.1:614(043.2)

Бондаренко Р. Г., Чумак Ю. А., студенти,
Юридичний інститут,
Національного авіаційного університету, м. Київ
Науковий керівник: Гелич А. О., к.ю.н., доцент

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАМОВНИКІВ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Традиційно суб'єкту відводиться роль «найбільш глибокого елемента правової структури», а в науці господарського права виокремлюється суб'єктна складова як одна з двох складових предмета галузі права [1, с.11]. Дослідження господарсько-правового статусу замовників як спеціальних господарських організацій, уповноважених здійснювати державні закупівлі, крім суто теоретичного інтересу, має важливе практичне значення. По-перше, перманентними є суперечки щодо оптимального змістовного наповнення поняття, які супроводжується боротьбою вузько-приватних, суб'єктних інтересів із загальнодержавними. По-друге, оптимізація, в тому числі на суб'єктному рівні, здійснення закупівель в охороні здоров'я на децентралізованому рівні є об'єктом економічних реформ в Україні.

Замовниками є суб'єкти господарського права, визначені в ст. 1 Закону України «Про здійснення державних закупівель» [2], що здійснюють державні закупівлі у спеціально визначених випадках. Окрім загальних ознак господарсько-правового статусу замовників, ідентифікація у відносинах охорони здоров'я забезпечується наявністю однієї з таких умов: а) предметом господарського договору про закупівлю є основний предмет закупівель у сфері; б) основний, допоміжний предмет закуповується для потреб охорони здоров'я; в) замовником виступає заклад охорони здоров'я, суб'єкт, що надає